

νετα κυρίως τὸ ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς) Θράκ. (Αὐδὴμ. κ.ά.) Ἀποβραδὺς γιόρτασέ με καὶ τὴν αὐγὴν κατέλυσέ με (συνών. με τὴν προηγουμ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) || Ἄσμ.

Δώδεκ' ἀγιοὺς ἐώρταζα, ὅσοι 'ν' οἱ γι-Ἀποστόλοι,
νὰ βλέπον δὲ κορμάκι σου καματερὴ καὶ σκόλη
Κρήτ.

Πανηγυράκι γίνεται κάτω 'ς τὸν ἅγιο Πέτρο
κι ὁ νιὸς ὁποὺ τὸ γιόρταζε κι ὁ νιὸς ὁποὺ γιορτάζει
σφάζει τὰ χίλια πρόβατα, τὰ πεντακόσια γίδια
Πελοπν. (Δημητσάν.)

Τσι σκόλες δὲ ὀρτάζομε, ἀγίους δὲ διμοῦμε
καὶ τ' ἅγιό τους ὄνομα ὅλοι τὸ βλαστημοῦμε
αὐτόθ.

Πανηγυράκι γέρονταν, μικρὸ πανηγυράκι
κι ὁ νιὸς ν-ὅπου τὸ γιόρταζε κι ὁ νιὸς ποὺ τὸ γιορ-
τάζει
στέκετ' ὀρθὸς κι τοὺς κιρνάει κι τοὺς κιρνάει κι πίνουν

(ἐνν. ὅτι ἐορτάζει τὴν μνήμην ἀγίου τινὸς) Ἡπ. (Μαργαρ.)
Καὶ πκθ. τιμῶμαι ἐορταστικῶς λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Λῆμν.
Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.) Σίφν. κ.ά.: Ἡ εἰκοστὴ ὀγδόη Ὀκτω-
βρίου ἐορτάζεται εἰς ἀνάμνησιν τοῦ νικηφόρου πολέμου κατὰ
τοῦ φασισμοῦ. Κατ' ἔτος ἐορτάζεται ἡ ἡρωικὴ ἐξοδος τοῦ
Μεσολογγίου λόγ. κοιν. Αὐτὸς ὁ ἅγιος δὲν ἐορτάζεται 'ς τὰ
μέρη μας κοιν. Διὸ βολὲς ἐορτάζεται ὁ Χρυσόστομος Σίφν.
|| Ἄσμ.

Ἀπόψι 'νι χιριτισμοὶ κι αὐριγιον τὰ Φῶτα
κι γιορταζόμαστι κι μεῖς μ' οὔλα τῆς γῆς τὰ χόρτα
Λῆμν. 2) Ὑπολογίζω, ἐκτιμῶ, σέβομαι κάποιον ἢ κάτι Εὐβ.
(Ἄκρ. Κουρ. κ.ά.) Θεσσ. (Τρίκερ.) Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)
Πελοπν. (Δημητσάν. κ.ά.) κ.ά.: Αὐτὸς δὲ γιορτάζει οὐτὶ
Χριστὸ οὐτὶ Παναῖτα οὐτὶ κανέναν Ἄκρ. Ἡ Λεν-νιὼ φορεῖ
τὰ παλιά της, γιὰτὶ γιορτιάζ-ζει τὸ σαστικό της (...σέβεται
τὸν μνηστῆρα της ἀπουσιάζοντα) Κουρ. Γιόρτασε τρία χρό-
νια τὸν ἄντρα της (τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος ἀνδρός της)
αὐτόθ. Δὲν τοὺν γιορτάζου Καταφύγ. Αὐτὸς δὲ γιορτάζει
ἄνθρωπο Δημητσάν.

γιορταλλάζω ἐνιαχ. γιορταλλάζου Στερελλ. (Ἄ-
χυρ.) Μετοχ. γιορταλλάμενη Λευκ. (Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιορτῆ καὶ τοῦ ρ. ἀλλάζω.
Ἀλλάζω τὴν καθημερινὴν ἐνδυμασίαν μου με ἐορταστικὴν
ἐνθ' ἄν.: Ἡ Θεοδώρα ἦταν γιορταλλάμενη Φτερν. || Ἄσμ.
Καλέ μου, τί γιορτάλλαζις κ' εἰσι γιορταλλαγμένους;
Ἰδὼ γάμους δὲ γένιτι μάλιστα κι πανηγύρι
Ἄχυρ.

γιορτάρης ἐπίθ. Κύπρ. Πελοπν. (Οἶτυλ.) Ρόδ. γιορτιά-
ρης Χάλκ. Θηλ. γιορτάρισσα Ρόδ. Πληθ. γιορταραῖοι Πε-
λοπν. (Οἶτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιορτῆ καὶ τῆς παργωγ. κκταλ.
-ἀρῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν βλ. -ἀρῆς.

Ὁ ἐορτάζων, ὁ ἐορταστής ἐνθ' ἄν.: Νά 'ρτης αὐριον, πού
'μαι γιορτάρης, νὰ σοῦ κεράσωμεν Κύπρ. Εἶπεν ὁ γιορτιά-
ρης τοῦ παπᾶ (εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναθέσει νὰ λειτουργήσῃ
τὸν ναὸν πρὸς χάριν του) Χάλκ. Βοήθειά τους τοῦ γιορτα-
ραῖωνε ἡ μέρα σήμερα Οἶτυλ. Συνών. γιορταστής.

γιόρταση ἡ, ἐνιαχ. γιόρτασ' Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ἐορτάσις.
Γιορτάσι 1β, τὸ ὅπ. βλ.

γιορτάσι τό, πολλαχ. γιορτάσ' βόρ. ἰδιώμ. γιορτά-

σιον Ἡπ. (Ἄγναντ. Πλάκ. Πλατανούσ. Πράμαντ.) Στε-
ρελλ. (Ἀμφιλογ. Ἄχυρ. Εὐρυταν. Ναύπακτ. Σιβ. Σπάρτ.)
Ἐκ τοῦ ρ. γιορτάζω.

1) Ἐορτάσιμος ἡμέρα, ἐορτὴ ἐνθ' ἄν.: Τὸ γιορτάσι τῆς
ἀγία-Παρασκευῆς Πελοπν. (Βασαρ.) Τὰ καλὰ μου φορῶ
μόνο 'ς τὰ γιορτάσια Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Οἱ μέρες τοῦ
χρόνου δὲν ἔφταναν γιὰ νὰ βάλουν τὰ γιορτάσια ὅλων τῶν
ἀγίων Στερελλ. (Αἰτωλ.) Αὐριὸ εἶναι γιορτάσι Ἡπ. Τὸ
δάσος τῶν πλατάνων ἔχει πένθιμο γιορτάσι τὰ φύλλα ξε-
θωρα... σήπονται 'ς τὸ χῶμα Γ. Βλαχογιάνν., Λόγοι κι ἀντί-
λογ., 50. || Παροιμ.

Ὀπόζ' γιορτάσιον, χαίριτι, κι ὀπόχει λύπη κλαίει
(ἡ ψυχικὴ διάθεσις ἐκάστου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς συνθήκας τῆς
ζωῆς τὴν ὁποῖαν διάγει) Στερελλ. (Ἄχυρ.) || Ποίημ.

Κλεισμένα στόματα | μαστιχοκέρινα,
μπουμπουκία, χρώματα | σβησμένα, ἀέρινα,
πάει, θὰ σὲ χάσω, | θεῖκό γιορτάσι

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 17

Κι οὔτε τὸ πῶς οὔτε τὸ πότε,
μ' ἄναψε, φούντωσε ἀπὸ τότε
τρελλὸ γιορτάσι πέρα ὡς πέρα

Ν. Πετιμεζ., Ἀπλ. λόγ., 32

Ψυχοσάββατο εἶν' ἀπόψε, τῶν νεκρῶν γιορτάσι

Ν. Πετιμεζ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 200.

2) Ἡ ὀνομαστικὴ ἐορτὴ τινος Ἡπ. (Ἰωάνν. Πλατανούσ.
Πράμαντ. Ραδοβύζ. κ.ά.) Πελοπν. (Κλειτορ.) Στερελλ.
(Ἀμφιλογ. Ἄχυρ. Εὐρυταν. Ναύπακτ. Σιβ. Σπάρτ. Φτελ.)—
Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 332 Κ. Χατζοπ., Ἀγάπ., 19:
Παστρεῦουν, ἔχουν γιορτάσ' Ἰωάνν. Ὡς τὰ γιορτάσια πα-
γαίνουν παρές-παρές, τρῶνε, πίνουνε κι ἀπὲ παγαίνουν 'ς
ἄλλο σπίτι, ἴσαμε ποὺ νὰ γυρίσουν οὔλα τὰ σπίτια πού
'χουνε γιορτάσια Κλειτορ. Ἐχον τοὺ γιορτάσιον μ' σήμερα
Ἄχυρ. Θὰ φκειάς γλυκὸ 'ς τοὺ γιορτάσιον τοῦ Ν' κόλα;
αὐτόθ. Γιόρτάσι ἦθε, ρακὶ σοῦ ζητοῦν ὅλοι, ὅσοι ἔρχονται
σπίτι σου, γιὰ νὰ ποῦν χρόνια πολλὰ Δ. Λουκόπ., ἐνθ' ἄν.
Θὰ καρτιρῇ τ' αἰ-Κουσαντίν' τοῦ γιορτάσ' τ' ἀντρός τ'ς,
γιὰ νὰ φουρέσ' τὰ κινούργια Κ. Χατζόπ., ἐνθ' ἄν. Συνών.
σκόλη. 2) Ἡ διακέδασις, ὁ πανηγυρισμός, ἡ εὐωχία
κατὰ τὴν ἡμέραν ἐορτῆς πολλαχ.: Ποίημ.

Κ' ἐσώριαζαν μ' εὐλάβεια ταπεινὴ
τὰ δῶρα τους, προσφάγια σὲ γιορτάσια

Ν. Ἐστ. 19 (1935) 58. 3) Πληθ., τὰ ἐορτάσιμα ἐνδύματα
Κάλυμν.

γιορτασιὰ ἡ, Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γιορτάζω.

Ἡ ἐορτὴ, ὁ ἐορτασμός.

γιορτάσιμα ἐπίρρ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γιορτάσιμος.

Κατὰ τρόπον ἐορταστικόν, ἐορταστικῶς: Χτυποῦνε γιορ-
τάσιμα οἱ καμπάνες λόγ. σύννηθ. || Ποίημ.

Γιορτάσιμα σημαίνουνε βλέπω κερί, παπᾶδες.

Ἀνάσταση σημαίνουνε, φωτοβολοῦν λαμπάδες

Α. Προβελ., Διπλὴ ζωή, 146. Συνών. γιορτερά.

γιορτάσιμος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἐορτάσιμος.

Ἐορταστικός, ἐορτάσιμος: Σήμερον γιορτάσιμη χαρὰς
ἡμέρα Ἡμερολ. Μεγάλ. Ἑλλάδ. 1923, σ. 127. || Ποίημ.

